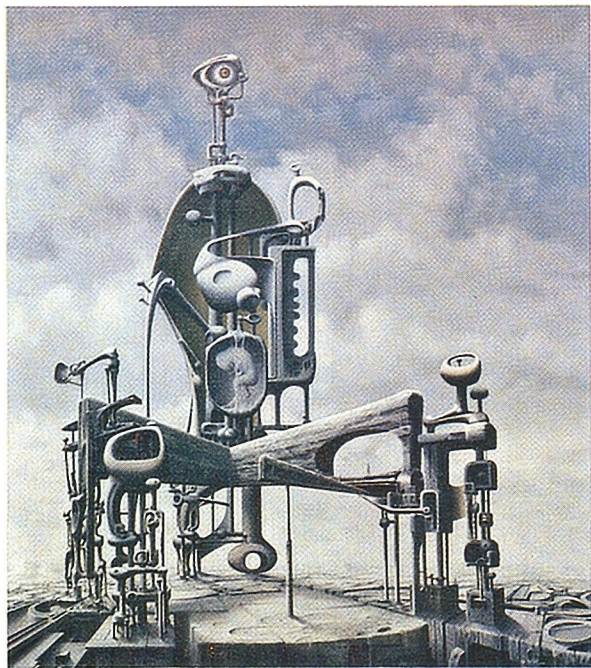

november '72

Kunstwerk van de maand

Het afgebeelde kunstwerk is
gedurende de maand november
geëxposeerd in zaal 5 van het
Centraal Museum,
Agnietenstraat 1 (buslijn 2 en 12)

OTTO PRINSEN

(geb. 1936)

Eenheid, olieverf op doek

1966

125 x 110 cm

Aankoop 1971

Inv.nr. 17049

Enkele spontane en onbevooroordeelde reacties van kinderen uit een zesde klas van een lagere school te Utrecht, neergeschreven bij het zien van een schilderij van Otto Prinsen, getuigen van een onverwachte opmerkingsgave en originaliteit.

De argeloos eerlijke en directe indrukken van deze kinderen dwingen er ons toe het schilderij ook eens op een andere wijze te bekijken.

„Volgens mij is het een surrealistisch schilderij. Niemand weet precies wat de schilder er mee bedoelt. „Eenheid” van Otto Prinsen is niet bepaald een mooi schilderij. Maar meer een protest.”

„Fabrieken, 's-werelds ondergang” zou volgens mij een goede titel geweest zijn, omdat u op de voorgrond duidelijk een bouwwerk ziet, en dat is volgens mij een fabriek die zorgt dat de mensen niet verder kunnen leven.”

„Het land op het schilderij is helemaal vlak; bloemen en planten kunnen niet meer groeien. De rook prikkelt je in de ogen. Ook staart het oog je een beetje droevig aan. Zo van doe er iets aan. Misschien dat we dan nog eens een ander tegengesteld schilderij krijgen.”

„Een beetje dreigend. De grauwe lucht boven „het geraamte” doet me denken aan luchtvervuiling. En, heel vreemd, ik vind het zo goed gedaan, dat ik het gevoel heb, dat het ergens echt staat.”

„Het schilderij ziet er wonderlijk uit. Het lijkt wel een afgebrande vrouw met een baby in haar buik. Of een maan met kraters. En een fabriek met maanmannetjes.”

„Een heel merkwaardig schilderij. Het ziet eruit als een raket, gebouwd uit stukken metaal. In het midden zit een oog en midden in het bouwsel, wat ik erg raar vind, een klein ongeboren kindje. Ik denk aan milieuvvervuiling. De lucht ziet er ook vaal en grijs uit, net als auto- en fabrieksdampen. Daar bedoelde Otto Prinsen misschien ook mee dat na zo ongeveer twintig jaar de wereld bedorven is en de vrouwen geen kinderen meer kunnen krijgen.”

„Een typisch schilderij, waarvan je beslist niet kan zeggen: „Dat betekent dát en niets anders!” Je kan er zoveel in zien!”

Het schilderij wordt geëxposeerd, samen met de opstellen van de kinderen, in zaal 5 van het Centraal Museum, Agnietenstraat 1.